

בהעדרה של סגנית הנשיא, כב' השופטת לימור רייך, ההחלטה ניתנת על-ידי.
עסקין בתביעה בעילה לפי פקודת הנזיקין הנתמכת בחו"ד רפואית ומכאן, שהיה על הנתבעת 1 לצרף לכתב-ההגנה חו"ד רפואית מטעמה וככל שלא תעשה כן עד ליום 28.4.23, יראו בה כמחלת על הזכות להגשתה. עם הגשת האמור, יודיעו הצדדים האם הם מסכימים למינוי מומחים מטעם בימ"ש או שמא למיצוע נכויות הן לצורך פשרה והן לצורך פס"ד.
משניתנה לנתבעת 2 ארכה להגשת כתב ההגנה מטעמה עד ליום 30.4.23, נקבע לתז"פ בהתאם בפני כב' השופטת לימור רייך, לקבלת האמור וכן חו"ד רפואית מטעמה או לחלופין הודעה, לפיה היא מצטרפת לחו"ד המומחה מטעם הנתבעת 1.

*** נחתם דיגיטלית ***

תאריך החתימה על המסמך: 30/3/23

המועד האחרון להגשת כתב ההגנה: 8/4/23

המועד בו התקבל כתב התביעה: 8/2/2023

(חלק ראשון)

בית משפט השלום בהרצליה

התובעת:

אילנה סלומי ת.ז. 054317565

מרח' הרב קוק 49, נתניה 4226030

ע"י ב"כ עוה"ד אריאל פרייברג ואח',

מרח' אבא חלל סילבר 7, רמת גן 5252204

טל': 03-9060120 פקס: 03-9060121

דוא"ל: office@fr-law.co.il

- נגד -

הנתבעות:

1. עיריית נתניה ר.ע. 500274006 (רשות עירונית)

רח' הצורן 6, נתניה, טל': 09-8603131 (הגב' שרי דיני)

ע"י ב"כ עוה"ד רוטמן – סרי ואח' (רישיון מס. 46595)

מרח' פרוץ אברהם פצורניק 7, נס ציונה

טל': 03-5666365 פקס': 03-5666364

דוא"ל: info@rottman.co.il

2. שירותי בריאות כללית ח.פ. 589906114

מרח' ארלוזורוב 101, תל אביב 6209804

כתב הגנה מטעם הנתבעת 1

(חלק שני)

טענות מקדמיות

1. התובעת טוענת בתביעתה, כי בתאריך 16/1/2021, בעת שביקרה במתחם האינטרדיקט העירוני בנתניה, שם הוקמה ע"י הנתבעת 2 תחנה לחיסוני קורונה, הסתבכה רגלה בסרט סימון שהיה קשור למחסום המשמש לסימון מעבר, וכתוצאה מכך, נפלה ונפגעה.

2. הנתבעת 2 תקדים ותטען, כי המתחם בו פעלה הנתבעת 2, הושכר לנתבעת 2 לצורך פעילותה בהפעלת מרכז חיסוני קורונה. לנתבעת 1 אין כל קשר לפעילות שנערכה במקום. הנתבעת 2 התחייבה בהסכם השכירות, לשאת בכל נזק שייגרם עקב פעולותיה, והיא התחייבה לשאת בכל הוצאה שתיגרם לנתבעת 1, בגין כל תביעה משפטית שתוגש כנגדה. הנתבעת 1, מגישה לכן במצורף לכתב ההגנה, הודעה לצד שלישי כנגד הנתבעת 2.

למען הזהירות, תמשיך הנתבעת ותתייחס לטענות כתב התביעה כדלהלן:

תמצית טענות ההגנה

1. לנתבעת 1 אין כל קשר לפעילות שנערכה במתחם שהושכר לנתבעת 2, ואין לה כל ידיעה לגבי האירוע נשוא התביעה. מלוא השליטה בשטח שהושכר היתה נתונה בידי הנתבעת 2.
2. ככל שייקבע כי למרות האמור לעיל קיימת אחריות מצד הנתבעת 1 כלפי התובעת, הרי שזו מוטלת על הנתבעת 2, שהתחייבה לשאת בכל נזק שייגרם בקשר עם הפעילות בשטח אותו שכרה ולשפות את העירייה על כל סכום בו תחוב.
3. לתובעת ו/או לנתבעת 2 הידיעה מה היו הנסיבות שגרמו לפגיעה. על התובעת ו/או הנתבעת 2 הנטל, להוכיח תביעתה מתחילתה ועד סופה.

טיעונים לעניין הסעד המבוקש בכתב התביעה

4. א. מוכחש קשר סיבתי בין הנזקים הנטענים ע"י התובעת, המוכחשים כשלעצמם, לבין מעשה או מחלל מצד העירייה.
- ב. מוכחש תוכנה של חוזה"ד הרפואית שצורפה לכתב התביעה. הנתבעת 1 תעמוד על זכותה לבדוק את התובעת, ע"י מומחה רפואי מטעמה. זאת לאחר שתצלם את תיקיה הרפואיים ותקבל מהתובעת תצהיר תשובות לשאלון, ערוך על פי טופס 3 לתוספת הראשונה, כפי המתחייב מהוראות תקנה 17 לתקנות סדר הדין תשע"ט – 2018.
- ג. התובעת ילידת שנת 1956, וכיום כבת 67 שנים, לא צירפה לתביעתה נתונים לגבי מקום עבודתה ושכרה, או ראשית ראיה כי נגרמו לה בשל הפגיעה הנטענת, הפסדי השתכרות כלשהם. בין אם לעבר ובין אם לעתיד.
- ד. מלוא הטיפולים הרפואיים להם נזקקה התובעת, כלולים ב"סל הבריאות"
- ה. על התובעת הטוענת לעזרת צ"ג, בין אם בתקופת ההחלמה ובין אם לאחר מכן, להוכיח את הצורך בסיוע שכזה ואת היקפו. בפסיקה נקבע כי: **"זכאותו של ניזוק לפיצוי בגין עזרת קרוביו צומחת בנסיבות בהן פעולות הסיוע להן הוא זוכה חורגות מעבר לגורמות המקובלות ביחסים שבין הקרובים לניזוק"** (ע"א 810/81 לוי נ' מזרחי, פ"ד (1) 477, 493 (1985);
- כך גם בע"א 327/81 - אלימלך ברמלי ואח' נ' גאבלי עבדול חפוז ואח' פ"ד (לח) 580, אומר ביהמ"ש העליון: **"לא היה מקום לפסוק פיצוי לאביו של המערער כמיטיב, בקשר לטיפול בבנו בעת מחלתו בעקבות התאונה, משלא השתכנע בית המשפט, כי הדבר היה מעבר לדאגת אב לבנו, וכי נגרם בגין זה נזק ספציפי"**. (שם, 590)

(חלק שלישי)

העובדות שביסוד כתב ההגנה ומידע נוסף

5. בע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית, בית שמש פ"ד לו' (1) 113, 119-120 קבע ביהמ"ש את ההלכה האומרת :
- "חיי היום יום מלאים סיכונים, אשר לעיתים מתממשים וגורמים נזקים, מבלי שיוצרי הסיכונים ישאו באחריות בנזיקין. הטעם לכך הוא שאותם סיכונים טבעיים ורגילים הם לפעילות האנוש המקובלת, ובגין נקבע כעניין של מדיניות משפטית, כי חובת זהירות קונקרטית אינה מתגבשת. סיכונים אלה סבירים וחיי חברה מתוקנים לוקחים את קיומם שחשבון.
- בסעיף 5 לפסה"ד עושה ביהמ"ש אבחנה בין סיכונים שנוצרו במקרקעין בתקופה שהנכס היה בשליטת הבעלים, לבין סיכונים שנוצרו לאחר השכרתו ושאינן בכווחו למונעם. וכך אומר שם כב' השופט ברק :
- "הבעלות במקרקעין יוצרת זיקה בין הבעלים לבין סיכונים שנוצרו במקרקעין, בתקופה שהמקרקעין היו בשליטתו. הבעלות במקרקעין יוצרת לעתים אפשרות למנוע סיכונים, גם לאחר שהשליטה נסתיימה. מכאן הצידוק בהטלת חובת זהירות מושגית ביחסים שבין בעלים לבין מבקר במקרקעין. עם זאת, האחריות בגין נזק ספציפי תיקבע, אך ורק לאחר שתוכר ותופר חובת זהירות קונקרטית. אכן, בעלים, שלא יצר סיכון ושאינן בכווחו למנועו, אינו נושא באחריות בגין אותו סיכון, שכן לא הופרה חובת זהירות קונקרטית.
6. אחריות העירייה איננה מוחלטת. בת"א (ב"ש) 9447/99 לוי נ' מועצה אזורית חוף אשקלון ואח', פורסם ב"נבו", אומר ביהמ"ש את הדברים הבאים :
- "יחד עם זאת, דיני הרשלנות מבוססים על עקרון האשמה, ולא על אחריות מוחלטת ואבסולוטית, וכפי שנכתב רבות בעבר, לא ניתן לצפות כי כל ליקוי, קטן ומזערי ככל שיהיה, יתוקן ע"י המועצה, וכי הרחוב ו/או המדרכות יהיו מקום "סטירילי", נטול כל סיכון מסיכונים החיים הרגילים (ראה: ת.א. (י-ס) 556/92 בוסקילה נ' עיריית ירושלים וע"א 4344/97 כהן ג'ני נ' עיריית רמת גן, שניהם לא פורסמו). על כן, העובדה שפלוגי החליק או נפל, אין בה לכשעצמה ללמד על אחריות המחזיק במקרקעין. ראוי להדגיש כי הנחת הבסיס כאן היא שאין חזקה שלפיה כל אימת שאדם נופל ברחוב, מוטלת האחריות על הרשות אשר בשטחה מצוי הרחוב. בע"א בעניינו של ועקנין [ע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש ואח', פ"ד לו' (1) 113 – א.ל.ע.], ...
- בע"א 343/74 רחל ואברהם גרובנר נ' עיריית חיפה, פ"ד ל' (1), 141 אומר ביהמ"ש העליון :
- "לא הרי אחריותו של הפרט ביחסיו אל חברו כהרי חובה ציבורית המוטלת על גוף ציבורי בתור שכזה. חובה כזאת, יש עמה, בדרך-כלל, שיקול-דעת לגבי זמן, מקום ואופן הגשמתה, ועל הרשות הציבורית לקבוע בעצמה את סדר העדיפות שלפיו היא אומרת לעמוד בחובות שהוטלו עליה לטובת כלל הציבור, במידת יכולתה, הנקבעת בראש ובראשונה במסגרת התקציב העומד לרשותה... בבוא בית-המשפט לבחון טיב מעשיהן של הרשויות, נכון יעשה אם יתן דעתו גם לשיקול הציבורי, ...
- בית-המשפט הוא שיקבע אם יצאה הרשות ידי חובתה בנקיטת האמצעים המינימליים המתחייבים מאחריותה לפי דיני הנזיקין כלפי האזרח, וחזקה על בית-המשפט שלא יצמצם ראייתו לסוגיה העובדתית הצרה שבפניו אלא יידע להקיף במבטו את הרקע הכללי יותר, לשם בחינתו של הסביר ובר-הביצוע בנסיבות הענין."

סיכום

לאור האמור בכתב ההגנה, מתבקש ביהמ"ש הנכבד לדחות את התביעה כנגד העירייה, שאין לה כל קשר להפעלת מתחם החיסונים בשטח שהושכר לנתבעת 2, ולחייב את התובעת ו/או את הצד השלישי בהוצאותיה, הבאות כולן מקופת הציבור. לחילופין, מתבקש ביהמ"ש הנכבד לקבל את ההודעה לצד השלישי המוגשת כנגד הנתבעת 2, ולהפעיל את סעיף השיפוי בחוזה עליו חתמה.

אבי רוטמן, עו"ד
ב"כ הנתבעת 1

574/1422